

Jaroslav
Seifert

FOTOGRAF
JOSEF SUDEK

Pomladi letos kot da ne bi bilo.
Burja je v zvonikih navijala ure
in šelestel je sneg.

1.

Bilo je konec marca.

Apostoli v stolpni uri so kimali z glavami:
Zdaj je trenutek, zdaj je trenutek!

Dvanajstkrat zapovrstjo.

Toda fotograf Sudek
je veselo skrival svoj neobriti obraz
pod zmečkanim klotom
in šepetal: kako je lepo!

Božal je golo drevje,
še brez listov, še brez cvetja,
čeprav je imel premrzle prste.

Naščuval sem nanj vetrnice.
Najprej so v zraku tlesknili golobi,

okno se je stopilo,
 trava se je razjokala,
 visoko se je povzpел jez
 in zvon je začel naglo bítí,
 kot da bi kje gorelo.
 Ni bil požar,
 toda fotograf Sudek se je razočaran zaprl
 v svojo temnico.

2. In medtem ko je nalival v skodelico
 solno kislino,
 ki je ščemela in puhala klorovodikove plahe,
 so drevesa sladko zadišala.

In ko so zaljubljeni, tesno objeti,
 hiteli po svoje poljube
 kdo ve kam,
 je on odmerjal bele kristale prehlapine,
 ki so smrtno strupeni.
 Slednjič si je nadel na rame
 svoj stari stativ.
 Kdor ljubi Prago, ta ne more drugače,
 to je pač tako prekletstvo.

Samo naj brž pohiti.
 Pesnik se je do smrti ne naveliča,
 a življenje beži.

Veličastna je kot glasba, ki jo je napisal
 Ludwig van Beethoven.

Vzame ti sapo.
 In ko ti slednjič dovoli dihati,
 negibno obstojiš.

Mikavna je kot Smetanova pesem
 in oblo dekliško rame
 se ti giblje pred očmi
 in golobica poseda v laseh.

3. Slednjič pride prava pomlad,
najprej bela, nato rožnata,
kot menuet gospoda Mozarta.

Na zelenih vencih leži praški grad
in hram svetega Vida meri v nebo,
kamor sodi.

LASTNI
ŽIVLJENJEPIS

1. Ko je nekoč govorila o sebi,
je mati pripovedovala:
Moje življenje je bilo žalostno in tiho,
hodila sem po prstih.
Če sem se kdaj razjezila
in malo zacepetala,
so zacingljale na polici
materine skodelice
in morala sem se nasmehnuti.

V trenutku, ko sem se rodil,
je priletel skozi okno metulj
in se usedel materi na posteljno končnico,
obenem pa je na dvorišču zacvilil pes.
Mati je videla v tem
usodno znamenje.

Moje življenje sicer ni bilo mirno
tako kot njeno.
Toda ko v današnje dni
gledam otožno
kot v prazne okvirje
in vidim le zaprašeno steno,
vem, da je bilo čudovito.

2. Ne morem pozabiti
na mnoge trenutke,
ki so bili kot žareči cvetovi
vseh možnih barv in odtenkov,
medtem ko so bili večeri polni vonjav,
podobni modrim grozdom,
skritim v listih teme.

Strastno sem prebiral stihe
in ljubil glasbo
in taval, stalno presenečen,
od lepote k lepoti.
Komaj pa sem prvič uzrl
podobo nage ženske,
sem začel verjeti v čudeže.

Življenje mi je naglo minilo.
Bilo je preveč kratko
za moja dolga hrepenenja,
ki so bila brez konca.
Preden sem se nadejal,
se je približal konec življenja.

Smrt bo kmalu potrkala na moja vrata
in vstopila.
Z grozo in prestrašen v tistem trenutku
bom zadržal dih
in pozabil vdihniti.

3. Naj mi vsaj ne bo zavrjneno
še o pravem času poljubiti roke
tisti, ki je potrpežljivo z mojimi koraki
šla in šla in šla
in najbolj ljubila.

LJUBICA Blagoslovjeni trenutki prvih ljubezni!
PESNIKOV Takrat sem še verjel,

1. da je umiranje sredi rož,
ko je človek zaljubljen
do ušes
ali umreti na karnevalu v Benetkah,
lahko lepše
kot v postelji doma.

Smrt je gospodarica vseh bolečin,
ki jih svet pozna.
Njena vlečka je stkana
iz hropenja umirajočih
in obšita z zvezdami solz.

Smrt je lutka tarnanja,
bakla goreče krvi,
urna lepote
in vrata nikamor.

Včasih je tudi ljubica pesnikov.
Bodisi da ji dvorijo
v zadahu mrtvih cvetic,
in jih ne motijo
udarci mračnih surovosti,
ki so se odpravili na pohod
in korakajo po krvavem blatu.

2. Smrt vtika v ženska telesa
svojo dolgo ozko roko
in davi nedonošenčke pod srcem.
Znajdejo se sicer v raju,
vendar popolnoma krvavi.

Je kraljica vseh umorov
in njeno žezlo
ukazuje od začetka sveta
grozotam vojne.

Smrt je sestra trohnobe,
glasnica pogube in ničnosti
in njene roke
zvalijo na prsi vsakogar
težino groba.

Smrt je vendar samo trenutek,
pok vzmetnega peresa
in nič več.

Izbral in prevedel
Branko Šömen